

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή Ε'. Συναρπαστικός 10 Μαΐου 1954 (Π. Ο. Η.)

Έτος Θ'. 'Αριθ.—181— Τιμή Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα : 'Οδὸς Χαλκοκονδύλη 7—'Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

'Αγγελὸς 'Αντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

'Εξάμηνος δραχ. 15.— Ετησία δραχ. 30

'Εξαμηνιαῖο: 'Εξάμ. δολ. 2.—'Ετησία δολ. 4

ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

1924 ἔτος τῆς 'Εκκλησιαστικῆς ἀναστατώσεως. Ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις ἢ ὅπως ἐπιθυμοῦν νὰ ἰσχυρίζονται οἱ εἰσηγηταὶ τῆς ἡ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου δίδει ἀφορμὴν εἰς μίαν ζώσαν ἀντίδρασιν κατὰ τῆς Αὐτοκεφάλου 'Ελληνικῆς 'Εκκλησίας. Ὅπως ἐγίνε τὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτὸ πραξικόπημα ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπέδειξε τὴν ἑλλειψιν παντὸς σεβασμοῦ πρὸς τοὺς κανόνες καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέσμια ἐκ μέρους τῶν διοργανωτῶν του, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς 'Εκκλησίας, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε κατὰ κάποιον τρόπον νὰ προετοιμασθῇ ψυχικῶς, πρὶν κληθῇ νὰ χειροκροτήσῃ τὸ μεγάλο κατόρθωμα τῶν σοφῶν διανοιῶν !

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον προεκάλεσεν μίαν εὐλογον διαμαρτυρίαν ἐκ μέρους λαϊκῶν χριστιανῶν. Ἡ διαμαρτυρία αὕτη ὀγκουμένη καθ' ἑκάστην προσέλαβε τὴν μορφήν ἑνὸς κινήματος εὐσεβείας. Οἱ μεταρρυθμισταὶ ἐθεμελίωσαν τὸ ἔργον τῶν ἐπὶ τῆς «σοφίας τοῦ αἰῶνος» καὶ τῶν «φώτων τῆς ἐπιστήμης». Οἱ φορεῖς τοῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας, περιφρονήσαντες τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ κοσμικὰς ἀξίας τοῦ αἰῶνος περιεβλήθησαν τὴν ἀποστολικὴν ἀπλότητα καὶ ἐσήκωσαν ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν Σταυρὸν τῆς αὐταπαρνήσεως. Τὰ στήθη τῶν μετεβλήθησαν εἰς 'Ηφαίστεια, ἐκχύνοντα τὴν λάβαν τῆς πίστεως· ἡ δὲ ζωὴ τῶν ἤρχησε νὰ προσλαμβάνῃ τὴν ἀγνὴν ἐκείνην αὐστηρότητα τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων. Θὰ ἐνθυμῶνται οἱ παλαιότεροι τὰς κατασκευαίαν ἀγρυπνίας εἰς τὴν Ὀμορφοκκλησίᾳ ἢ τὸν 'Αγιο 'Ιωάννη· θὰ ἐνθυμῶνται τὴν οἰκογενειακὴν συνοχὴν, πού ἐχαρκτηρίζε τὰς σχέσεις τῶν μελῶν τῆς τότε Κοινότητος, θὰ ἐνθυμῶνται τὴν γενναίαν στάσιν πρὸς τοὺς διώκτας, καὶ τόσα ἄλλα.

Τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας, χωρὶς νὰ πλαισιωθῇ μέσα εἰς τοὺς πομπώδεις τίτλους σωματεί-

ων ἢ ὁργανώσεων διετήρησε ὅλην ἐκείνην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν προφητικῶν κινήματων, τὰ ὁποῖα κατὰ καιροὺς ἐμφανιζόμενα μεταξὺ τοῦ 'Ισραὴλ διετήρησαν ἄσβεστον τὸ Μεσσιανικὸν φῶς μέχρι τῆς 'Ελεύσεως τοῦ Λυτρωτοῦ.

Δὲν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ τίτλους κοσμικοὺς ἢ ἐπιστημονικοὺς καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς διετήρησε ὅλην ἐκείνην τὴν 'Αγίαν ἀπλότητα, πού ἀποτελεῖ τὸ ἀσφαλέστερον ἔρεισμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Τὰ ὀρμητήρια τοῦ κινήματος αὐτοῦ δὲν εὐρίσκοντο εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς Σχολὰς ἢ τοὺς μαρμαροποικίλους ἄμβωνας τῶν μεγάλων Ναῶν· ἐξεπορεύετο ἀπὸ τὴν ἀδιαφθορὸν ψυχὴν τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐπολέμησε ἀπὸ τὰ χαρακώματα τῶν παραδόσεων.

Ὁ Χριστὸς τοῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας δὲν ἦτο ἐφωδιασμένος μὲ διπλώματα ἢ μὲ βάρυττα ἐγκόλπια, ἀλλ' ἦτο «'Εσταυρωμένος», «'Ιουδαίοις μὲν σκάνδαλον 'Ελλῆσι δὲ μωρία».

Καὶ δι' αὐτὸ ἐπεβλήθη καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐξεριζώθη ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν διωκτῶν καὶ δι' αὐτὸ προσεῖλκυσε εἰς τοὺς κόλπους του καὶ τὸν φυσικὸν του 'Αρχηγόν, τὸν Πρ. Φλωρίνης ὁ ὁποῖος ἠγεῖται αὐτοῦ μὲ 'Αποστολικὴν αὐταπάρνησιν, ἀφοῦ ἐθυσίασε τίτλους ἀξιώματα, συμφέροντα.

Τὸ 1924 εἶναι ὁ ἱστορικὸς ἐκεῖνος Σταθμὸς, ὁ ὁποῖος παρουσίασε εἰς τὴν 'Ελληνικὴν Κοινωνίαν τὸ κίνημα τῆς Εὐσεβείας. Τὸ κίνημα αὐτὸ δὲν περιορίζεται εἰς μίαν πείσμονα ρητορικὴν περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ 'Ιουλιανοῦ 'Ημερολογίου· οὔτε κἀν τὸ ἐνδιαφέρει ἡ χρονικὴ ἀκρίβεια. Τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς εὐσεβείας ἐνδιαφέρεται κυρίως διὰ τὴν 'Εκκλησιαστικὴν εὐταξίαν, διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς 'Ορθοδοξίας, διὰ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς παραδόσεις. Εἶναι μία ἱστορικὴ καὶ ἐθνικὴ ἀνάγκη ἡ ὑπαρξὶς του, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν διατήρησιν τῶν οὐσιωδῶν καὶ

βασικῶν γνωρισμάτων τῆς φυλῆς μας.

*Όταν ἐξεδηλώθη κατὰ τὸ 1924, αἱ τότε Ἐκκλησιαστικά ἀρχαὶ εἶπον, ὅτι θὰ παρέλθῃ ὑποκύπτων εἰς τὴν δύναμιν τοῦ χρόνου, ἐπεὶ δὴ ἀκριβῶς ἀποτελεῖται ἀπὸ γέροντος καὶ γρηῃς. Μετὰ 30 ὅμως ἔτη καὶ ἐνῶ ἀπῆλθον εἰς τὸν κόσμον τῆς αἰωνιότητος οἱ περισσότεροι πρωτεργάται τοῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας, δὲν κατελύθη ἡ δύναμις τοῦ διότι εἰς τὰς γραμμὰς τοῦ ἀγωνίζονται εὐδρόκως *τὰ παιδιὰ ἐκείνων*.

Τέλος τὸ κίνημα αὐτὸ τῆς εὐσεβείας περιεβλήθη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ τῆν Αἴγλην τῆς Ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ διεκήρυξε τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Δεσποτικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος. Κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Δεσποτικοῦ αὐτοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ ἡ Ἑλλάς εἶναι φέουδον, ἀνήκον πολιτικῶς, ἐκκλησιαστικῶς καὶ γεωγραφικῶς ἀκόμη, ὅχι εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἀλλ' εἰς τοὺς παχυσάρκους πρίγκηπας μᾶς νεωτέρας Βαβυλώνης, τῆς «Αὐτοκεφάλου» Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας». Αὐτὴν τὴν πραγματικότητά τὴν ἐπολέμησε μὲ καρτερίαν τὸ κίνημα εὐσεβείας διακηρύξαν, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἀνήκει εἰς ὅλους καὶ ἐπομένως οὐδεὶς δύναται νὰ φιμώσῃ τὴν Συνείδησιν τοῦ ἄλλου, διότι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἐξουσίαν τῶν πριγκήπων!

Παρήλθον 30 ἔτη. *Ἐτη ἀγώνων, διωγμῶν ταραπυριῶν. Ἡ Μασσονία μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὰς βίαιας ἐξωτερικὰς ἐπιθέσεις, ἠθέλησε νὰ στελεῖ καὶ μέσα εἰς τοὺς κόλπους τοῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας ὄργανά της διὰ διαλυτικὸς σκοποῦς. Δὲν τὸ ἐπέτυχε. Τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας, καὶ ἐὰν δὲν ἐδικαιώθη ἀκόμη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, ὑπάρχει καὶ παρουσιάζει ὅλην ἐκείνην τὴν τρομερὰν ἀπερσιτιστικὴν τῶν Μεγάλων Κινήσεων, τοῦ πραγματοποιοῦν τὰς μεγάλας νίκας πρὸς χάριν τῆς ἀνθρωπότητος. Κατὰ τὰ 30 αὐτὰ ἔτη ἔχει νὰ παρουσιάσῃ νίκας, θριάμβους, κατακτήσεις μέσα εἰς τὰ παρθένα πεδία τῆς Ἑλληνικῆς λαϊκῆς ψυχῆς· ἔχει βεβσίως νὰ ἐπιδείξῃ καὶ σφάλματα—δὲν τὸ ἀρνούμεθα. Τὰ σφάλματα ὅμως αὐτὰ εἶναι προτιμότερα ἀπὸ τὴν ἀδράνειαν καὶ στασιμότητα.

Ἡ στήλη αὕτη ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν καὶ παρακαλεῖ νὰ διαθέσῃ αὕτη μερικὰ γραμμάρια σοβαρότητος, ὥστε νὰ ἴδῃ τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας, ὅχι μὲ τὸ πρῖσμα τῆς φαιδρότητος, ποὺ τῆς ἐφώδισε ἡ Μασσονία. Νὰ τὸ ἴδῃ εἰς ὅλην τοῦ τὴν ἑκτασιν καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ. Δὲν ζητοῦμεν νὰ γίνουν ὅλοι Παλαιοημερολογῖται. Πρέπει ὅμως ὅλοι νὰ ἴδουν τὴν ὑπάρχουσαν Ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, ὅζουσαν ἐπικινδύνως. Καὶ ἐὰν τὴν εὐρίσκουν ἱκανοποιητικὴν ἅς μᾶς εἰρωνευθοῦν. Ἐὰν ὅμως τὴν δοῦν τραγικὴν, τότε ἅς μᾶς προσέξουν· καὶ λαὸς καὶ διανοούμενοι καὶ θρησκευτικοὶ κινήσεις, διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ τὸ πνευματικὸν συμφέρον τῆς πατρίδος μας, τὸ ὁποῖον γνωρίζουν νὰ ὑποστηρίζουν ἀποτελεσματι-

κῶς ὅχι οἱ «κοινωνικοὶ χριστιανικοὶ κύκλοι»—ἀγνώστου προελεύσεως προϊόντα—ἀλλὰ ἡ ὀρθόδοξος διαίσθησις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἀπευθυνόμεθα ἐπίσης εἰς τοὺς στρατιώτας τοῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκωνται. Ἀδελφοὶ 30 χρόνια ἀγωνιζόμεθα, Δὲν εἶναι καιρὸς ἀπανομῆς ἐπάθλων, παρασῆμων καὶ συντάξεων. Εἶναι καιρὸς μάχης καὶ μάχης σκληρᾶς. Ἀς συσπειρωθῶμεν λοιπὸν περὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, πρὸ Φλωρίνης καὶ ἅς ἐπιδείξωμεν φανατικὴν πειθαρχίαν.

Εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἐναντι τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἱστορίας. Δὲν εἶναι καιρὸς διὰ πειραματισμοὺς καὶ μικρότητας.

Ἡ λήξασα τριακονταετία ἀπαιτεῖ τὴν δικαιοσύνην τῶν θυσιῶν της. Καὶ εἰς αὐτὸ καλούμεθα ἡμεῖς οἱ νεώτεροι στρατιῶται τοῦ κινήματος τῆς εὐσεβείας. Ἐμπρὸς λοιπὸν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΠΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Δ'.

Ἡ Θεία Εὐχαριστία ἡ Κοινωνία

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τόπος ἐν τῷ ὁποίῳ τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία τῶν ἀχράντων Μυστηρίων εἶναι ὁ Ἱερός Ναὸς ἐγκαινισμένος καὶ ἐνθρονισμένος μετ' ἁγίων Μαρτυρικῶν λειψάνων. Ἐὰν δὲ μεγάλη ἀνάγκη παραστῇ καὶ ἀπαιτῇ, τότε τελεῖται καὶ εἰς ἄλλον τόπον, καθαρώτατον ὅμως καὶ ἐκλεκτὸν ὅσον τὸ δυνατόν. ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΣ ὅμως—κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην—πρέπει νὰ ὑπάρχῃ Ἱερόν Ἀντιμύσιον ἔχον ὑπερραμμένας ἐπὶ τῶν τεσσάρων γωνιῶν αὐτοῦ μερίδας Μαρτυρικῶν ἁγίων λειψάνων. Καὶ μόνον καὶ ἀποκλειστικῶς Μαρτυρικῶν· διότι οὕτω ψάλλει καὶ ἡ ἁγία Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία λέγουσα «*Μαρτύρων Θεὸς χορὸς τῆς Ἐκκλησίας Ἡ ΒΑΣΙΣ, τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις*».

Εἰς καὶ ὁ αὐτὸς Ἱερεὺς δὲν δύναται νὰ τελέσῃ δύο Λειτουργίας κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Οὐδὲ δύο Λειτουργίαι τελοῦνται τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς καὶ αὐτοῦ Θυσιαστηρίου· τελεῖται δὲ καθ' ἡμέραν ἡ Θεία Λειτουργία διὰ τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν ζώντων καὶ τῶν κοιμηθέντων Ὁρθοδόξων χριστιανῶν. Τὴν δὲ ἁγίαν καὶ μεγάλην Τεσσαρακοστήν μόνον κατὰ τὰ Σάββατα καὶ τὰς Κυριακάς· διότι κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας αὐτῆς τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγουμένων λεγομένη.

Ἐπειδὴ σκοπὸς καὶ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας εἶναι νὰ μεταλάβωσιν οἱ πιστοὶ τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ· ἔδωκε δὲ πρὸς τοὺτους τὸν τύπον καὶ τὸν κανόνα ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος εἰπὼν: «*Δοκιμαζέτω ἕκαστος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω, καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω· ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως, κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει*» μὴ διακρίνων τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἐν ὧν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι, καὶ κοιμῶνται ἱα-

νοί». (Α'. Κορινθ. ΙΑ'. 27—29). Ἡ δὲ πρὸς τὴν ἁγίαν Μετάληψιν προετοιμασία καὶ δοκιμασία κατὰ πρῶτον λόγον εἶναι : Νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένος ὁ ἄνθρωπος πάσης ἁμαρτίας· κατὰ δεύτερον δὲ *να εἶναι ἐξομολογημένος εἰς τὸν Πνευματικόν του Πατέρα* καὶ νὰ ἔχη λάβῃ παρ' αὐτοῦ καὶ ἐκτέλεσιν τὸν διωρισμένον κανόνα ἐπιδειξάμενος οὕτως ἔμπρακτον μετάνοιαν ἔφ' οἷς, ὡς ἄνθρωπος, ἡμαρτε· Ἐν συνεχείᾳ δὲ νὰ ἔχη προετοιμασθῇ καὶ διὰ τῆς ὁρισμένης νηστείας, προσευχῆς καὶ λοιπῆς ἀγαθοεργίας. Καὶ καθὼς ὁ μὴ ἀναγεννηθεὶς δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος : ἦτοι ὁ μὴ βαπτισθεὶς, ΑΔΥΝΑΤΟΝ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ὡς ἐβεβαίωσεν Αὐτὸς ὁ ἴδιος Σωτὴρ ἡμῶν (Ἰωάν. Γ'. 5) Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ μὴ τρώγων (ὑπονοεῖται τὸ ΑΞΙΩΣ) τὴν Σάρκα Αὐτοῦ καὶ μὴ πίνων Αὐτοῦ τὸ Αἷμα, ΑΔΥΝΑΤΟΝ νὰ τύχῃ τῆς αἰωνίου σωτηρίας, ὡς ἀπεφάνητο ρητῶς ὁ αὐτὸς Κύριος εἰπὼν «Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πῖντε αὐτοῦ τὸ αἷμα ΟΥΚ ΕΧΕΤΕ ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς. «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον». (Ἰωάν. ΣΤ'. 53).

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

*Υπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ Δικηγόρου

Εἰς τὰ προηγούμενα ἐξετέθησαν αἱ δηλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας προέβησαν ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὸ 1932 ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, διὰ τῶν ὁποίων ἀνεγνωρίσθη, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίται ἔχουσι τὸ δικαίωμα ἐκ τοῦ Συντάγματος νὰ ἰδρύσωσιν ἰδικὴν τῶν ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, διὰ τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθήκοντων κατὰ τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον ἐν ἰδίῳ ναοῖς καὶ δι' ἰδίων Κληρικῶν, ἱερέων καὶ Ἐπισκόπων, φερόντων τὸ ἔνδυμα ὅπερ ἀνέκαθεν φέρουσιν οἱ Κληρικοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡδὴ θὰ ἐκτεθῶσιν αἱ ἐκδοθεῖσαι σχετικαὶ Κυβερνητικαὶ Ἀποφάσεις διὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ πιστὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν ὑφ' ὅλων τῶν ἀρμοδίων Πολιτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν τοῦ Κράτους.

Ἐκ τῶν Κυβερνητικῶν Ἀποφάσεων τούτων, αἵτινες εἶναι γενικαὶ καὶ μερικαί, θὰ γίνῃ μνηστὰς ἐν ταῦθα μόνον τῶν γενικῶν. Ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν θὰ μνημονευθῶσι μόνον δύο, αἱ ἀφορῶσαι κυρίως τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεγνωρίσθη ὅτι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκλησιάζωνται οἱ Παλαιοημερολογίται.

Ἡ πρώτη Κυβερνητικὴ Ἀπόφασις ἔχει ἐπὶ λέξει οὕτω : «Πολιτ. Γραφεῖον Πρωθυπουργοῦ.

Ἀριθ. πρωτ. 10060. Ἀθῆναι 27/8/1932. Πρὸς τοὺς κ. κ. Ὑπουργοὺς Ἑσωτερικῶν καὶ Παιδείας. Ἐνταῦθα. Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀνέθεσεν ἡμῖν ν' ἀνακοινώσωμεν εἰς ὑμᾶς τὰς κάτωθι κατευθυν-

τηρίους γραμμὰς διὰ τὸ ζήτημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἵνα ἐκδώσῃτε τὸ ταχύτερον τὰς σχετικὰς ὑμῶν διαταγὰς.

1) Ἐφ' ὅσον εἶναι ἡ πλειοψηφία τῆς ἐνορίας, θὰ ἐκτελῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα εἰς τὸν ἐνοριακὸν τῶν Ναόν. 2) Ἐφ' ὅσον ἔχουν ἰδιόκτητον Ναόν, εἰς τὸν Ναόν τοῦτον, Καὶ 3) Ἐφ' ὅσον εἶναι σοβαρὰ ἡ μειοψηφία καὶ δὲν διαθέτουν ἰδιόκτητον Ναόν, εἰς ἓν παρεκκλήσιον τῆς ἐνορίας τῶν. Ὁ ὑφυπουργὸς Α. Μακάς».

Ἡ δὲ δευτέρα Κυβερνητικὴ Ἀπόφασις ἔχει ἐπίσης ἐπὶ λέξει οὕτω : «Ἀριθ. Πρωτ. 47371. Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Πρὸς τὸν Μ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κλπ. Κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10060 τῆς 27 Αὐγούστου 1932 ἐγγράφου τοῦ Πολ. Γραφείου Πρωθυπουργοῦ, ἐν ᾧ διατυπώνται αἱ ἀποφάσεις τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς τούτους νὰ ἐκτελῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα, ἐὰν μὲν κέκτηνται ἰδιόκτητον Ναόν, ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ, ἐὰν δὲν διαθέτουν ἰδιόκτητον Ναόν καὶ ἔφ' ὅσον εἶναι σοβαρὰ ἡ μειοψηφία τούτων μεταξὺ τῶν ἐνοριτῶν, εἰς ἓν παρεκκλήσιον τῆς ἐνορίας τῶν. Ἀθῆναι τῇ 6 Σεπτεμβρίου 1932. Ὁ Ὑπουργὸς Π. Πετρίδης».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατιθεμένων Κυβερνητικῶν Ἀποφάσεων ἀποδεικνύεται κατὰ τρόπον σαφῆ καὶ οὐδεμίαν καταλείποντα ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν Πρωθυπουργὸν Ἐλ. Βενιζέλον κατὰ τὸ 1932 ἑλληνικὴ Κυβέρνησις τῇ ὁμοφώνῳ καὶ ἀμερίστῳ ἐγκρίσει καὶ τῆς τότε Ἀντιπολιτεύσεως οὐ μόνον ἀνεγνώρισεν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων τὸ δικαίωμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νὰ ἰδρύσωσιν ἰδικὴν τῶν ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, καὶ νὰ ἐκτελῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα κατὰ τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον δι' ἰδίων Κληρικῶν, ἱερέων καὶ Ἐπισκόπων, ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἐξέδωκε καὶ τὰς σχετικὰς ἀποφάσεις, δυνάμει τῶν ὁποίων ὑποχρεοῦνται ἢ τε ἡ Πολιτεία καὶ ἡ ἀναγνωριζομένη ὡς ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅπως ἀμφότεραι παρέχωσιν εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας πρὸς ἐκκλησιασμόν τῶν τὸν ἐνοριακὸν μὲν Ναόν, ἔφ' ὅσον οὗτοι ἀποτελοῦσι τὴν πλειοψηφίαν τῆς ἐνορίας, ἐν παρεκκλήσιον δὲ τῆς ἐνορίας τῶν, ἔφ' ὅσον ἀποτελοῦσι σοβαρὰν μειοψηφίαν, τοῦτο δὲ θὰ γίνῃται, εἰς ἣν περιπτώσειν οἱ Παλαιοημερολογίται δὲν κέκτηνται ἰδιόκτητον Ναόν, καθ' ὅσον ἂν κέκτηνται ἰδιόκτητον Ναόν, τότε θὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς τὸν ἰδιόκτητον τοῦτον Ναόν τῶν, οἷον οὗτοι καὶ ἐφρόντισαν ν' ἀποκτήσωσιν, ὡς θὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον.

Διευθυντής : Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθῆναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σερμηνῆς

Θεμιστοφίλους 83 — Ἀθῆναι

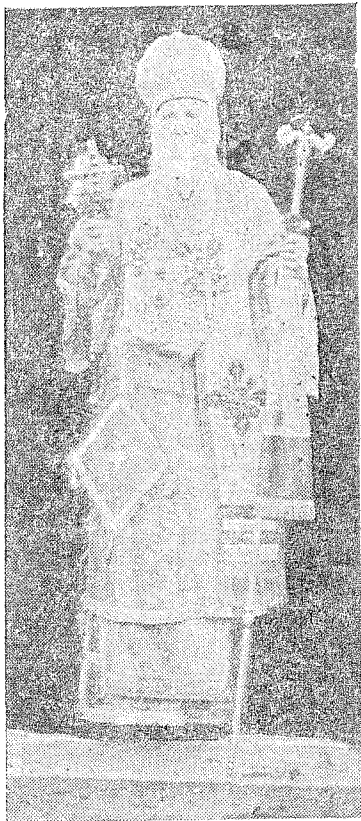
Ἐμβόσματα Συνόρων

Ἐμβόσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπεσφύονται. Πρὸς τὸν Παναγ. Πανάρετον Πετρίδην
Σολωμοῦ 25 — Ἀθῆναι

Ἀπὸ τοὺς Μάρτυρας τῆς ἐποχῆς μας

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΒΑΡΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ ἰσχυρὰ θεμέλια τοῦ Ἀγῶνος μας

Ἡ Μεγάλῃ Μορφῇ τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἐπισκόπου, ποὺ συνεδέθη μὲ τὴν δόξαν τοῦ ἀγῶνος μας.

λοῦν ταλαιπωρίας κατὰ τὰς δυσμὰς τοῦ βίου, ὅλα αὐτὰ ὑπέσκαψαν τὴν ὑγείαν τοῦ Γέροντος καὶ ἐπέφεραν τὸν θάνατον κατὰ τὸν δραματικώτερον τρόπον. Ὅσοι εἶχον τὴν ἐξαιρετικὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ νὰ εὐρίσκωνται πλησίον του κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς, δὲν θὰ λησμονήσουν ποτὲ τὴν ἐκτυφλωτικὴν Αἴγλην τοῦ Δύοντος ἡλίου.

Ἀλλὰ μήπως ἡ ταφὴ του δὲν ὑπῆρξε μία δραματικὴ περιπέτεια ἐνὸς τιμημένου νεκροῦ, ποὺ ἀνεζητή μόνον τὴν γαλήνην τοῦ Τάφου! 10 ὁλοκλήρους ὥρας ἐτάφη ἐνωρίτερον ὑπὸ τὰ ἀγρυπνα βλέμματα τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐξουσίας. Ὁ προκαθήμενος τῶν Ἀθηνῶν, Σπυρίδων Βλάχος, μετὰ τοῦ μακαρίου τῇ λήξει γενομένου ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Μπακοπούλου, δὲν ἐπέτρεψαν οὔτε αὐτὴν τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν,

Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ γεγονότα συνέθεσαν ἓνα μαρτύριον καὶ περιέβαλαν μὲ τὸν στέφανον τῆς Ἀγιότητος τὴν τιμίαν μορφήν τοῦ Ἐπισκόπου Γερμανοῦ.

Παρήλθε ἡ τριετία! Δὲν παρήλθον ὅμως οὔτε καὶ θὰ παρέλθουν ποτὲ αἱ ιδέαι, ποὺ ἐνέπνευσαν τὸ

Πότε πέρασε ὁλόκληρος τριετία! Νομίζε κανεῖς, διὰ χθὲς ἡ κόμη συνέβησαν τὰ συνταρακτικὰ ἐκεῖνα γεγονότα, ποὺ ὠδήγησαν εἰς τὸν τάφον τοῦ Μαρτυρίου τὸν γηραιὸν Ἐπίσκοπον Γερμανὸν Βαρυκόπουλον! Δὲν ἔχει σημασίαν, ὅτι δὲν ἔπεσε ὑπὸ τὰ πυρᾶν τελεστικοῦ ἀποσπάσματος· δὲν ἔχει σημασίαν, ὅτι τὸ σῶμα του δὲν ἀνεσκολοπίσθη ἀπὸ αἱμοβόρα θηρία. Ὁ θάνατός του ὑπῆρξε μαρτυρικός. Αἱ κακουχίαι τοῦ διωγμοῦ, ὁ ψυχικός πόνος ἐκ τῆς ἀπαθλιώσεως τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, διωκούσης ἐθνικὰ παρασκήνια, τὸ ἐνταλμα συλλήψεως, ἀπαι

μαρτύριον τοῦ Ἐπισκόπου Γερμανοῦ. Καὶ αἱ ιδέαι αὐταὶ ἐκφράζονται διὰ τῶν προτάσεων «Ἀγωνιζομένη Ὁρθοδοξία» «Ἐλευθερία τῆς Θρησκευτικῆς Συνειδήσεως». Αἱ ιδέαι ἀποθανατίζουν πάντοτε καὶ τοὺς ἡρωικοὺς ὑπερασπιστὰς των, τῶν ὁποίων ἡ θυσία ὡς φαινὸς φάρος ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Νίκης.

Ὁ ἐπίσκοπος Γερμανὸς εἶναι πλέον Σύμβολον καὶ μορφὴ ἀναγραφείσα εἰς τὸ πολυπληθὲς Μαρτυρολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ μαρτυρικός θάνατός του, ἀποτελεῖ ἐγγύησιν θριάμβου.

Αἰ αὐτὸ ἐπὶ τῇ λήξει τῆς τριετίας στρέφομεν τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὸν Μαρτυρικὸν Ἐπίσκοπον Γερμανόν, διὰ νὰ ἀντλήσωμεν σθένος καὶ ἀνταπάρνησιν κατὰ τὸν ὑπέρροχον αὐτὸν Ἀγῶνα.

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ καυχώμεθα, ὅτι ἐκ τῶν τάξεων μας ἀνῆλθε εἰς τοὺς χοροὺς τῶν μαρτύρων καὶ ἓνας Ἐπίσκοπος. Ἡ εὐχὴ του ἄς μᾶς συνοδεύῃ, ὥστε νὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα διὰ τὸν ὁποῖον ἐθυσιάσθη.

Στῶμεν Καλῶς

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΘΡΟΝΟ

Θὰ παρουσιάσουμε ἐνώπιον τῶν ἀναγνωστῶν μας μερικὰς εἰκόνας ἐρημώσεως ἀπὸ τὴν πολυεβαστον ἐπαλξιν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων, τὴν ὁποῖαν πάλαι μὲν ποτὲ κατεκόσμησαν παραστήματα τῆς περιωπῆς τῶν Γρηγορίων καὶ Χρυσοστόμων, ἐπ' ἐσχάτων ὅμως συσκοτίζουσιν αἱ ἀπροσεξίαι κατὰ κόσμον βιούντων κληρικῶν, ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων καὶ ἐλάχιστα ἐνδιαφερομένων διὰ τὸν σκανδαλισμὸν τῶν «ἐλαχίστων».

Εἶναι λυπηρὰ βεβαίως ἡ κατάστασις καὶ ἀποδεικνύει τὴν τεραστίαν ἠθικὴν κρίσιν, ποὺ μαστίζει τὴν ἐποχὴν μας καὶ ἡ ὁποία διαλαθούσα τῆς προσοχῆς τῶν φρυκτωρούντων σκοπῶν, βασιλεύει ἤδη καὶ ἐπὶ τοῦ Παλλαδίου τῆς Χάριτος, τῆς Ἐκκλησίας τῶν μαρτύρων. Βεβαίως «πῦλαι Ἄδου οὐ κατισχύουσιν» τῆς Ἐκκλησίας, διότι αὐτὴ ἰδρῦθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ὠκοδομήθη ἐπὶ τῶν τιμῶν λειψάνων τῶν ἡρώων τῆς πίστεώς μας. Ἀναλαμβάνουν ὅμως τεραστίαν εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ὅσοι διὰ τοῦ ἀτάκτου βίου των ἐκθέτουν τὸ γόητρον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τὴν θλιβεράν κατάστασιν, ὅπως τὴν περιγράφουν οἱ αὐτόπται μάρτυρες. Οὗτοι δὲ εἶναι οἱ εὐσεβεῖς συντάκται καὶ σχολιασταὶ τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Χρόνος» (2-5-54.)

ΕΝΤΟΛΗ Ἀθηναγόρα τοῦ Α'. τὴν παρελθοσαν Πέμπτην τῆς Διακαινησίμου, εἰς τὸν ἐν Σταυροδρομίᾳ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος ὑψολογήσαν δύο γὰ-

ΙΕΡΕΥΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΚΟΣ

Αὐτοὶ ποὺ φεύγουν

Τὴν Πέμπτην 30—4—54 ἐξεδήμησε εἰς Κύριον ὁ Αἰδεσιμώτατος Ἱερεὺς τοῦ Ἀγῶνος μας Ἀνδρέας Κωνσταντινᾶκος. Οὗτος διετέλεσε ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν καὶ ἐξυπηρέτησε τὸν ἀγῶνα ποιμλιτοτρόπως, ἐπιδείξας βαθυτάτην προσήλωσιν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς διωκομένης Ὁρθοδοξίας καὶ ἀποστολικὴν αὐταπάρησιν. Ἠγαπᾶτο ἀπὸ ὅλους καὶ τοὺς ἡγάπα ὅλους μὲ χριστιανικὴν στοργήν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Διωγμοῦ εὗρεθῃ παρὰ τὸ πλεονεξία τῶν διωκομένων ἀδελφῶν, τοὺς ὁποίους ἐξυπηρέτησε εἰς ὅλας

μοι. Ἀναγράφωμεν τοῦτο ἄνευ σχολίων ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ καταδείξωμεν ἅπας ἔτι ὅτι ὁ «μοντερνίζων» Θρυλικὸς Πατριάρχης ἀπεφάσισε νὰ ΜΗ σεβασθῇ καὶ νὰ ΜΗ διατηρήσῃ ἁθικτὸν οὐδὲν τῶν ὧν εὗρε καὶ παρέλαβε, δεδομένου ὅτι οὐδέποτε κατὰ τὴν μακραίωνα Ἱστορίαν τῆς ἡμετέρας Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐπέτρεψε τὴν εὐλογίαν γάμου κατὰ τὴν Διακαινισμόν ἑβδομάδα, οὐδὲ τὴν Παρασκευὴν τῆς Ζωδόχου Πηγῆς εἰ μὴ μόνον τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ.

Ἀλλὰ μήπως, Ἀθηναγόρας ὁ Α΄, δὲν ἐπέτρεψε τὴν τέλεσιν μεγαλοπρεποῦς καὶ πομπώδους 40ημέρου διαρχιερατικοῦ μάλιστα μνημοσύνου εἰς αὐτοχειρισθείσαν;

Τὶ ἐσεβάσθη ὅμως Οὗτος διὰ νὰ σεβασθῇ τοὺς Κανόνες, τὴν Τάξιν καὶ τὴν Παράδοσιν τῆς Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ;

* *

ΣΟΒΑΡΟΤΗΣ ἄκρα δέον νὰ διακρίνῃ παντοῦ καὶ πάντοτε τὰς ἐμφανίσεις, τὰς ἐμεργείας καὶ τὰς κινήσεις τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀρχιερέων μας καὶ δὴ ὅταν οὗτοι εὗρισκονται ἐν Ἐκκλησίαις χοροστατοῦντες ἢ λειτουργοῦντες, ἀποφεύγοντες ἐπιμελῶς πᾶσαν κίνησιν ἢ καὶ πᾶν πονηρὸν βλέμμα δυνάμενον νὰ παρεξηγηθῇ ἢ νὰ σκανδαλίσῃ τοὺς πιστοὺς, καθ' ὅσον οἱ πιστοὶ ἔχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ Θρόνου ἱστάμενον ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ παρακολουθοῦν πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν.

Ταῦτα γράφοντες ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας καταγγελλάν ἐναντίον νεήλυδος κεκαρμένου ἀρχιερέως, ὅστις διὰ τῶν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱεροῦ ὑαγγελίου, ἐκ τῆς Ὁραίας Πύλης, κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως, ἐσκандάλισε μὲ τὰ πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους καλλιμόρφον στόχον, βλέμματά του ἢ μάλλον «φλογερὲς ματιές» του, τοὺς Χριστιανούς, οἵτινες σεβόμενοι τὸ αἰδέσιμον τῆς ἡμέρας, ἀπέφυγον ν' ἀποδώσιν αὐτῷ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ μάλιστα τὰ ἀξία ὧν οὗτος εἰς κατασχόνην τοῦ ἀρχιερατικοῦ του ἀξιώματος διέπραττεν.

Οἱ ἀρχιερεῖς ὀφείλουν πρωτίστως νὰ σεβῶνται τὴν ἱερὰν στιγμήν καὶ τὸν ἱερὸν χώρον, εἰς ὃν εὗρισκονται, καὶ νὰ μὴ πλανῶσι τὸ βλέμμα των πονηρῶς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαζομένων, ὅταν διανέμουν δὲ τὸ ἀντίδωρον ἢ τὰ πασχαλινὰ ὡς, ν' ἀποφεύγουν ἀπὸ τοῦ νὰ τοῦ σφίγγουν τὴν χεῖρα ἢ νὰ «τσιμποῦν» τὴν παλάμην των λαμβανουσῶν. Ἐάν δὲ ὁ ὀφθαλμὸς αὐτῶν τοὺς σκανδαλίσῃ ὡς ἐκβάλωσι τοῦτον, ὡς λέγει ἡ Γραφή, ἵνα μὴ τοὺς ἄλλους ἐν ὥρᾳ προσευχῆς σκανδαλίσουσιν.

Φρονοῦμεν ὅτι ἐγενόμεθα ἀντιληπτοὶ ὑπὸ τοῦ δραστοῦ νεήλυδος ἀρχιερέως, γνωστοτάτου ἄλλωστε τοῖς πᾶσιν καὶ ἀπὸ ἄλλους παρομοίους ἐπαισχύντους ἄθλους του.

Τὶ νὰ προσθέσωμεν ἡμεῖς; Ἰλεως γενεὴ ἡμῖν Κύριε!!!

αὐτῶν τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας, καταστήσας τὴν παρὰ τὴν Κυψέλην οἰκίαν του πραγματικὸν ὁμηγητήριον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οὗτος προαισθανθεὶς τὸν θάνατόν του ἐκάλεσε πλησίον του τὸν Ἀρχιμανδρίτην Νήφωνα Ἀστυφίδην, εἰς ὃν ἐξομολογήθη μὲ γραμικὴν ἀπλότητα. Διετράνωσε δὲ τὴν βαθυτάτην πίστιν του πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὁμολόγησε, ὅτι ὡς λειτουργὸς ἡσθάνετο πάντοτε βαθυτάτην κατάνυξιν κατὰ τὴν ἱεουργίαν τοῦ φρικτοῦ Μυστηρίου.

Τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του, ὁ Σεπτὸς ἡμῶν Ἠγέτης ἀνῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μεταστάτος ἀναγνώσας ἐπὶ τῆς σεπτῆς σωροῦ του τρισάγιον καὶ συλλυπηθεὶς τοὺς οἰκείους του.

Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας πλήθῃ κόσμος, παρήλασαν πρὸ τῆς οἰκίας του καὶ ἡσπάζοντο τὴν χεῖραν του. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλλη ὑπὸ τῶν ἱερομονάχων Ἀρχιμανδριτῶν Νήφωνος Ἀστυφίδου, Παΐσιου Φινοκαλιωτάκη, Μερκουρίου Καλοσκάμη, Νεοφύτου Καλοφούντη, Ἀντωνίου Κουτσονικόλα καὶ τῶν ἱερέων Σωτηρίου Τσόγκα καὶ Νικολάου Καλοσκάμη. Παρευρέθησαν δὲ ἐκ μέρους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὁ Πρόεδρος κ. Δ. Κυριακόπουλος καὶ Ἀνδρὸς κ. Δ. Δαμάσκος, οἵτινες καὶ κατέθεσαν εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ Στέφανον. Ἐκ μέρους δὲ τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν

«Ὁ ἀείμνηστος Ἱερεὺς Ἀνδρέας Κωνσταντινᾶκος, ὅστις ἀναπαύεται ἤδη εἰς τοὺς κόλπους τῶν δικαίων.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΕΝΑ ΙΕΡΕΑ

Αἰδεσιμώτατε Πάτερ.

Πλὴν, Σεβαστὲ Πάτερ, θὰ μοι ἐπιτρέψῃτε μίαν μικρὰν παρατήρησιν, ἢ μᾶλλον ἐρώτησιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ζητῶ τὴν ἀπάντησιν : Τί κύρος δύναται νὰ ἔχῃ ἡ ἀπαγγελθισομένη καθ' Ὑμῶν καθαιρέσις, ἐὰν αὕτη ἀπαγγελθῇ διὰ λόγους θεοσκευτικῆς συνειδήσεως; Ἐννοεῖται, ἐὰν Ὑμεῖς ἐξέλθῃτε ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, ἐφ' ὅσον πιστεύετε ὅτι ἡ ἀθέτησις ταύτης συνεπάγεται τὴν αἰώνιον καταδίκην; Ἐὰν εἶχον κύρος αἱ καθαιρέσεις καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τῶν ὁρθοδόξων μέτρα λαμβανόμενα ὑπὸ τῶν αἱρετικῶν καὶ πολεμίων τῆς ἀληθείας, θὰ ἔπρεπε νὰ ἦσαν καθηρημένοι ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Δὲν καθηρέθη πλειστάκις ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος; καὶ ὅμως αὐτὸς ἦτο, καὶ θὰ εἶναι ὁ «κύριος» τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν καθηρέθη ὑπὸ τῶν παρανομῶν ὁ θεῖος Χρυσόστομος; καὶ ὅμως αὐτὸς ἦν, καὶ ἔστι καὶ ἔσται ὁ «μέγας φωστὴρ τῆς Οἰκουμένης». Ποῖος ἄλλος ρητορικώτερος, θεολογικώτερος καὶ φιλοσοφώτερος τοῦ Μεγάλου Φωτίου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἀποκληθέντος δικαίως παρὰ τῶν συγχρόνων καὶ μεταγενεστέρων αὐτοῦ ἱστοριογράφων «Φῶτιος τῶν περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν αἰώνων τὸ θαῦμα»; καὶ ὅμως καὶ αὐτὸς καθηρέθη ἀδίκως, καὶ ἐξεφωνήθη κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του ρασσοφόρων ΟΚΤΑΚΙΣ. Τὸ ἀνάθεμα!! ὑπέγραψαν δὲ τὴν καταδίκην οἱ Κριταὶ του ἐμβάπτοντες τὸν κάλαμον ὄχι εἰς τὸ δοχεῖον τῆς μελάνης, ἀλλ' ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου τοῦ περιέχοντος τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ!!! Φρίξον ἤλιε... καὶ ὅμως μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν ἔπαυσεν ὁ Φῶτιος νὰ εἶναι Ἅγιος καὶ Μέγας καὶ νὰ ὑμνῇται δικαίως «ὡς τῶν Ἀποστόλων ὁμό-

τροπος καὶ τῆς Οἰκουμένης Διδάσκαλος».

Ὅστε, διὰ νὰ συμπεράνωμεν, Σεβαστὲ Πάτερ, οἱ ἄλλοι δεσμοὶ καὶ καθαιρέσεις, εἶναι ἀνίσχυροί κατὰ τοὺς Θεοφόρους Ἁγίους Πατέρας, ἐπιλέγοντος ἐνὸς ἐξ αὐτῶν: «Ἐὰν παρὰ τὸν σκοπὸν τοῦ Θεοῦ ἀφορίσῃ ὁ Ἱεράρχης, οὐχ ἔπεται αὐτῷ τὸ θεῖον κρῖμα, ἀλλ' ἐπάνεισιν ἐπὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κεφαλὴν. Ὁ δὲ ἀδίκως καὶ ἀλόγως καθαιρεθεὶς καὶ ἀφορισθεὶς ἀξιούται τοῦ μακαρισμοῦ τῶν «δεδιωγμένων ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης» καὶ θὰ ἀκούσῃ ἀσφαλῶς τὸ «Μακάριοι ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἰπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι». Διότι «ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι εἰς πάντα τ' ἀνωτέρω θὰ προτάξῃτε οἰκογένειαν, κτήματα, ὑπάρχοντα κλπ. ἀλλὰ δυνατόν νὰ ἀντιπαρατάξῃ ἕτερός τις τὰ Κυριακὰ λόγια καθ' ἃ «ὁ φιλὼν πατέρα, ἢ μητέρα ἢ ἀδελφούς, ἢ ἀδελφάς, ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς κλπ. οὐκ ἔστι μου Αἰῖος» ἐκ τῶν ὁποίων ἀρυσάμενος εἰς ἐκ τῶν μεγίστων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Εἰ μὲν τῆς παρούσης ζωῆς τὰ τεργνὰ οὐκ ἀφανισμῷ ὑπέκειντο καὶ ροῇ, ἀλλὰ συνδιαίωνίζεν ἕμελλον τοῖς ἑαυτῶν δεσπόταις εἰχενλόγον τινα ἢ πρὸς αὐτὰ προσήλous τῶν περιορισμένων σκεπτομένων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα καὶ φθαρτὰ καὶ ρευστά, καὶ νῆδος ποντοπορεύουσης μᾶλλον ἔχουσι πιστεῦειν, ἢ ἀνθρώπων εὐημερίαν.

Ἐπομένως, Σεβαστὲ Πάτερ, «κτῆσαι φίλον τὸν Κύριον καὶ μὴ τοὺς ἀνθρώπους» τοὺς ὑποσχόμενους πολλὰ ἀλλὰ μὴ ἐκπληροῦντας ἴσως δι' ἑλλειψιν δυνάμεως, ἢ δι' ἑλλειψιν θελήσεως.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

Ἐπὶ τὰς ἀκτίνas τῆς ἀγάπης

ΑΦΙΞΙΣ ΟΜΟΦΡΟΝΩΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

τῶν κεντρικῶν μας γραφείων, ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος κ. Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος.

Τὸν νεκρὸν προσεφώνησε κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἁγίου Προέδρου, λαϊκὸς ἱεροκῆρυξ εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων: «ὅτι ὁ μεταστὰς ἀνῆκει πλέον εἰς τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν καὶ συνεχίζει ἐκεῖ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν μεταξὺ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων. Ὁφείλομεν δὲ νὰ ὑποσχεθῶμεν εἰς τὴν περυσίζουσαν ψυχὴν Του, ὅτι θὰ συνεχίσωμεν εὐδίκως τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ ζωῇ ὁ μεταστὰς ἠγωνίσθη, ὥστε νὰ συναντηθῶμεν μαζύ του εἰς τοὺς κόσμους τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς χαρᾶς».

Σύσσωμον σχεδὸν τὸ πλῆθος τὸν προέπεμψεν μέχρι καὶ τῆς τελευταίας του κατοικίας εἰς τὸ Γ'. Νεκροταφεῖον Κοκκινιάς.

Τὸ περιοδικόν μας εὐχεται ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ τοῦτον πλησίον Του καὶ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν Καλλίνικον τῆς Δικαιοσύνης του στέφανον, διότι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσθη, τὴν πίστιν τετήρησε, τὸν δρόμον διήνυσεν.

Ἀφίχθη κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐξ Ἀμερικῆς ὁ ἐκκλητικὸς ἀδελφὸς Κωνσταντῖνος Κοτσώνης μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῆς θυγατρὸς του. Οὗτος συνώδευσε τρία (3) μεγάλα κιθάρια, πλήρη εἰδῶν ἱματισμοῦ καὶ ἄλλων εἰδῶν περιθάλψεως, προερχόμενα ἐξ ἐράνων μεταξὺ τῆς κοινότητός μας τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐν Ντιντρίτ. Ὁ ἔρανος αὐτοῦ ἀποδεικνύει τὸν στενὸν σύνδεσμον, ποὺ ὑφίσταται μεταξὺ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀγωνιζομένων ὁρθοδόξων καὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ τοιούτων. Τοὺς ἀγωνιστὰς τίποτε δὲν δύναται νὰ τοὺς χωρίσῃ.

Τὰ εἶδη αὐτά, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἁγίου Προέδρου θὰ διατεθοῦν μεταξὺ τῶν σεισμοπλήκτων ἀδελφῶν μας τῆς Θεσσαλίας.

Διὰ τῆς παρούσης ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς ὅλους τοὺς ἀδελφούς μας ἐν Ντιντρίτ καὶ τὸν κ. Κοτσώνην, εἰς ὃν εὐχόμεθα τὸ «ὡς εὖ παρῆσθαι» εἰς τὴν Πατρίαν γῆν.

Ἀποστολικὸν Ἀνάγνωσμα

ΤΟ ΤΕΤΙΜΗΜΕΝΟΝ ΟΝΟΜΑ

Εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διὰ πρώτην φοράν οἱ ὁπαδοὶ τῆς νέας θρησκείας ὠνομάσθησαν **Χριστιανοί**. Τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν ἔχει μόνον ἱστορικὴν σημασίαν· δὲν εἶναι μόνον ἓνα περιστατικὸν μέσα εἰς τὰς ἐνδόξους σελίδας τοῦ

Χριστιανικοῦ Κινήματος. Εἶναι ἡ ἱερωτέρα στιγμή τῶν αἰώνων. Ὁ Ἰδρυτὴς τῆς Θρησκείας τῆς Ἀγάπης, χαρίζει τὸ ὄνομα Του εἰς τοὺς ὁπαδοὺς Του, τὰ ἀγαπημένα Του παιδιά. Χαρίζει τὸ ὄνομα Του καὶ διὰ τὴν ἐπιβραβεύσιν τὴν πρὸς Αὐτὸν ἀπεριόριστον Ἀγάπην των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διαστείλῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀνθρωπότητα, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὴν χώραν τοῦ Σκότους καὶ τῆς σκιάς τοῦ Θανάτου. Χριστιανός, δὲν θὰ πῇ μόνον ὁ ὁπαδὸς μιᾶς θρησκείας· Χριστιανός θὰ πῇ ἄνθρωπος ἐξαγνισμένος ἀπὸ τὸ κοσμικὸν μίσος καὶ αἰσθανόμενος ἀπεριόριστον Ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Τί εἶναι θρησκεία; Ποιὸν νὰ ἐρωτήσωμεν; τοὺς ἐπιστήμονας; Οὐδὲν περὶ αὐτῆς γνωρίζουν παρ' ὅλους τοὺς πομπώδεις τίτλους των; Τοὺς «Θεολόγους» καὶ «Ἀρχιερεῖς»; Δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ χαλκοὶ ἠχοῦντες καὶ κύμβαλα ἀλαλάζοντες! θὰ ἐρωτήσωμεν τὸν γεμάτον ἀπὸ θεϊκὸν ἔρωτα ἀπόστολον Ἰάκωβον: «Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανούς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου» (Ἰακώβου Α'. 27).

Ἐπομένως καὶ ἐκεῖνος ποὺ ζεῖ (καὶ ὄχι μόνον ὑποκριτικῶς γνωρίζων) τὴν θρησκείαν πρέπει νὰ εἶναι φιλόανθρωπος καὶ ἄσπιλος ἀπὸ τὸν κόσμον. Νὰ τί θὰ πῇ Χριστιανός.

Ἀλλὰ ὁ Χριστιανὸς μοιραῶς συγκρούεται μὲ τὴν κακίαν τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν ὀφείλει

«Χρηματίζειν τὸ πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς χριστιανεύς». (Πράξ. Ια' 26)

νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡρώϊκως, εἶναι ἐπιπροσθέτως ὁ Χριστιανός, ἥρως, μαχητὴς Ἀγωνιστής.

Οἱ αἰῶνες κυλοῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι διέρχονται ἀπὸ τὸν γηραιὸν

μας πλανήτην διὰ νὰ καταντήσουν ἢ εἰς τὴν αἰωνιότητα καὶ εἰς τὴν ἄλληκτον χάριν, ποὺ καταυγάζει ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἢ εἰς τὴν αἰωνιότητα τῆς κολάσεως ποὺ καθιστᾷ φοβερὴν τὸ σκότος τῆς τιμωρίας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐζήτησαν δι' ἑαυτοὺς τὸ ὄνομα «Χριστιανός». Πόσοι ὅμως τὸ ἐτίμησαν; Πόσοι εὐρέθησαν ἄξιοι τῆς ὑπερόχου αὐτῆς τιμῆς! Ἐνθουσιάζονται οἱ ἄνθρωποι ὅταν ἀποκτήσουν ἓνα κοινωνικὸν τίτλον καὶ γίνουν «βαρῶνοι» «κόμητες» «Πρόεδροι» κ.τ.λ. Ποῖα ὅμως ἡ ἔκτασις καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἐγκοσμίου αὐτοῦ τίτλου; τὰ προσδιορίζει ὁ Τάφος. «Ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος τοῦτα πάντα ἐξηφάνισται».

Πόσον λοιπὸν περισσότερον πρέπει νὰ ἐνθουσιάζωμεθα ἀπὸ τὸν οὐράνιον τίτλον, ποὺ ἐκφράζει τὸ ὄνομα «Χριστιανός»; ὁ τίτλος αὐτὸς δὲν συντρίβεται μέσα εἰς τὴν

ἄβυσσον τοῦ Τάφου, ἀλλὰ συνοδεύει τὸν ἄνθρωπον μέχρι αὐτοῦ τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν καθιστᾷ ἄξιον τοῦ Θεοῦ ἐναγκαλισμοῦ.

Ὁ Τίτλος ὅμως αὐτὸς ἀποκτᾶται καὶ διατηρεῖται μόνον κατόπιν ἀγώνος καὶ θυσίας. Ἄλλως ἐὰν τὸ ὄνομα δὲν ἀντιπροσωπεύει καὶ μίαν νέαν ζωὴν ἐν Χριστῷ, παραμένει ἐτικέττα, ἐπικοληθεῖσα ἐπὶ φιάλης ἢ κενῆς ἢ ἀνεξελέγκτου περιεχομένου.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ τὸ περιστατικὸν τῆς Ἀντιοχείας, καθ' ὃ ἀπεδόθη τὸ ὄνομα «Χριστιανός» εἰς τὰ παιδιά τοῦ Ἑσταυρωμένου μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης μας ἐναντὶ τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ. Ἄς τὸ προσέξωμεν.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ

Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χειρὶ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολλὸς τε ἀριθμὸς πιστεῦσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐκούσθη δὲ λόγος εἰς τὰ ὅσα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱερουσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας, ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ οἱ ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως καὶ προστεθὴ ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὗρών ἤγαγε αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίζειν τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς χριστιανούς. Ἐν ταῦταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱερουσολύμων προφηταὶ εἰς Ἀντιόχειαν ἀναστὰς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἀναβας ἐσήμενε διὰ τοῦ Πνεύματος ἁγίου μέραν δι' ἣλην τὴν οἰκουμένην ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠὺπορεῖτο τις, ὥρισαν ἑκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποσπεύσαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πανελληνίου Ὁρθοπευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἀνακοινούμεν ὑμῖν, ὅτι κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου ἡμῶν ὁρίσθη ἡ ἡμέρα τῆς Ἑτησίας Γενικῆς Συνελεύσεως τὴν 14ην Ἰουνίου Π.Ο.Η.

Ὅθεν παρακαλοῦνται ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν ὁδὸς Σολωμοῦ 25 τὸ ταχύτερον καὶ τακτοποιηθῶσι ταμειακῶς, ἵνα ἔχωσι δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Συνέλευσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4ῃ Μαΐου 1954 Π.Ο.Η.

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δημ. Κυριακόπουλος Γ. Τζιμόπουλος

Συνωμοσίαι καὶ Συνωμότητες!

Ἀἱ λεπτομέρειαι μᾶς βοηθοῦν νὰ συλλάβωμεν τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικότητος. Εἶναι κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεων. Μία λοιπὸν λεπτομέρεια, τὴν ὁποίαν ἀνασύρομεν ἐκ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἐκκλησίας» (15 5 54) μᾶς ἀποκαλύπτει μίαν ἐπιπίνδυνον συνωμοσίαν, ἡ ὁποία σσεράζεται εἰς καλλιμάρμαρα μέγαρα τῶν Ἀθηνῶν καὶ δεῖ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἀλλὰ ποῖα ἡ εἶδος; «... ὁ εὐρυμαθὴς καὶ ἱεροπρεπὴς κληρικὸς, ὁ Ἀρχιμ. κ. Ἰερώνυμος Κοτσώνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ὡς ἄνω ἱεράρχας, εὐγνωμόνως μάλιστα ἀπεδέχθη νὰ ἐκπροσωπήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὡς ἄνω Συνέδριον» (Σ.Σ. πρὸς τοὺς τοὺς πρὸς τοῦ τοῦ Συνεδρίου εἰς Evanson.

Ἡ τῶσον πρόθυμος συμμετοχὴ Ἑλλήνων κληρικῶν εἰς προτεσταντικὰ συνέδρια, ὅσον καὶ ἐὰν προσεπαθῇ κατεῖς νὰ τὴν δικαιολογήσῃ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς οἰκουμενικότητος τοῦ Χριστιανισμοῦ, παραμένει ἐπιπίνδυνον σκάνδαλον, δεδομένου ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη, ἰσχυρικὴ μάλιστα, νὰ συγκροτηθῇ ἡ Ὁρθοδοξία εἰς μίαν δύναμιν ἐνιαίαν. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείπωμεν τὸν ἐμπιστευθέντα αἱματόβρεκτον θησαυρόν, διὰ νὰ ἀσχολούμεθα, ἔστω καὶ ὡς ἀπροακαί, μὲ κινήσεις, χριστιανικὰς ἴσως, ἀντιθέτους ὅμως καὶ πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον πνεῦμα καὶ πρὸς τὸν βαθύτερον χαρακτῆρα τῆς φυλῆς μας, ἐφ' ὅσον οὗτος διεπλάσθη μὲ τὰς ὁρθόδοξους ἀρχάς.

Ἀν λάβωμεν δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἐν λόγῳ Ἀρχιμανδρίτου εἶναι συνδεδειμένον μὲ διαφόρους κινήσεις («Ἀντίπες», «Ζωή», «Ἑλληνικὸν Φῶς»), ἐπιχειροῦσας νὰ παρουσιάσωσι τὸν χριστιανισμόν ὑπὸ τὴν μορφήν καὶ τὸ προσωπεῖον τῆς «Ἐπιστήμης» ἢ τῆς «Ἀνωτέρας Διατοῆσεως» καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἀποστολικὴν τοῦ ἀπλότητος καὶ τὸν Ἁγνὸν καὶ Ἁγίον ἀσθενοματισμόν του, τότε διαβλέπομεν καθαρὰ τὴν ὁργανωμένην συνωμοσίαν, ἡ ὁποία προσπαθεῖ νὰ ἀποτινῇ τὴν χριστιανικὴν πίστιν, τὸν λόγον τοῦ Σταυροῦ μέσα εἰς τὰ κύματα τῆς κατὰ κόσμον Σοφίας καὶ τοῦ προτεσταντικοῦ Ὁρθολογισμοῦ.

Ἐκκλησίαι πρὸς τοὺς συνδρομητάς.

Ὑπερθυμίζομεν εἰς τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα συνδρομητάς μας τὴν ὑποχρέωσιν των νὰ σπεύσωσι νὰ ἐξοφλήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἀς μὴ λησμονῶσιν, ὅτι μόνον αἱ συνδρομαὶ συνιστοῦν τὰς οἰκονομικὰς δυνατότητας τῆς συνεχίσσεως τῆς ἐκδόσεως τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἰδιαιτέρως παρακαλοῦμεν τοὺς ἐν Ἀμερικῇ συνδρομητάς μας, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσι τὰς ὑποχρεώσεις των, διότι ἐκτὸς τῶν ἀναγκῶν, ἐπιβαρυνόμεθα μὲ τὴν καταβολὴν φόρου ἐξ εἰσαγωγῆς συναλλάγματος, ἐφ' ὅσον αἱ ἀερόδια ἀρχαὶ παρακολουθοῦν τὴν ἀποστολὴν φύλλων εἰς τὸ ἐξωτερικόν, χωρὶς νὰ ἐνδεαφύονται, ἐὰν ἐγένετο ἀντιστοίχως καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ ἐκ τῆς ἀξίας αὐτῶν συναλλάγματος.

Παρισυαῖμοι.

Ἔχομεν πρὸς ὀφθαλμῶν ἐγκύκλιον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, δημοσιευμένην εἰς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα» Νέας Ὑόρκης (15 5 54), δι' ἧς προτρέπονται τὰ ὑπ' αὐτὸν Ἐκκλησιαστικά, ὅπως προσευχηθῶν ὑπὲρ τῶν «ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ὀπισθεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος» «ἵνα δύνανται οὗτοι ἐλευθέρως νὰ ἀσποῦν τὰ θεολογικὰ αὐτῶν καθήκοντα ἑκαστος κατὰ τὴν πίστιν καὶ τὰς παραδόσεις τῆς θρησκείας των».

Πᾶς τις ἀγαρινώσκων τὰς γραμμὰς οὗτας θὰ δοκιμάσῃ αἰσθήματα θαυμασμοῦ διὰ τὸν ἄνδρα, διότι θὰ πιστεύσῃ, ὅτι κατακοσμεῖται ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν θεολογικὴν ἐλευθερίαν. Ὅποια ὁμῶς πλάγη! Γράφει αὐτὰ ὁ σιγερρότερος στραγγαλιστὴς τῶν θεολογικῶν ἐλευθεριῶν. Αὐτὸς δοῦναι, ὡς Μητροπολίτης Κορινθίας κατεπυρράνθησε τοὺς Παλαιομερολογίτας Κορινθίου, ἐσηγήθη αὐτοτρεπὰ Μέτρα εἰς τὴν Σύνοδον. Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος δὲ Ἀμερικῆς κατεσυναφάνθησε ἀνερευθραδίως ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης τῆς Ἀμερικῆς τοὺς Παλαιομερολογίτας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπεδίωξε τὴν παρεμπόδισιν ἀποδημίας Παλαιομερολογικῶν κληρικῶν ἐξ Ἑλλάδας.

Καὶ ἔχει τώρα τὸ παρισυαῖνον σθένος νὰ συστήσῃ προσευχὰς ὑπὲρ τῶν «ἀδελφῶν τῶν ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος». Μὰ νομίζομεν, ὅτι ὁ Μιχαήλ καὶ οἱ ὁμόφρονές του Ἀρχιερεῖς μόνον ὡς ἀτυπομητοὶ τρομοκρατικῶν καθεστῶτων, ποδοπατούντων τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Σκέψεως, θὰ διέπρεπον ἄς μὴ καταφύγονται λοιπὸν κατὰ τῆς χώρας τῶν Ὀνείρων των διὰ λόγους...στοιχειώδους λεπτότητος!!!

Ὅλα τὰ ἱερὰ σκεύη τῶν Νεῶν

Πλουσία συλλογὴ ἱερῶν σκευῶν, ἐπιχρυσώσεως, ἐπαργυρώσεως ἐκκλησιαστικῶν ἀντικειμένων καὶ ὅλα τὰ εἶδη χρυσοχοΐας εὐρίσκονται εἰς τὸ κατάστημα τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΑΛΑΝΗ Ἀχαρνῶν 91.—Ἀθῆναι